

Carl Wilhelm von Sydow

Av

DAVID ARILL

Särtryck ur J. U. F.-Bladet nr 2 1930.

STOCKHOLM
TRYCKERIET VARIA
1930

C. W. von Sydow.

Carl Wilhelm von Sydow.

Envar, som under de sista tjugo åren kommit i närmare beröring med hembygdsvård och hembygdsforskning, speciellt folkminnesinsamling, har oupphörligt stött på namnet C. W. von Sydow. Det är han, som skapat den moderna svenska folkminnesforskningen, och det är till inte ringa del hans förtjänst, att insamlandet av folkslig tradition, som ju utgör bakgrunden och den nödvändiga förutsättningen för forskningen i mera vetenskaplig bemärkelse, blivit en folkets angelägenhet. Folkminnesinsamlingen har sedan verkat livande och befruktande på åtskilliga andra områden av vår hembygds- och kulturforskning, och även om man inte direkt kan skriva detta på von Sydows konto, har han indirekt varit en av upphovsmännen till den mäktiga rörelse, som hembygdsvården i allmänhet numera vuxit till.

Släkten von Sydow inkom från Tyskland till Sverige i början av 1700-talet. Dess medlemmar ha i allmänhet ägnat sig åt officers- eller ämbetsmannabanan. Ett flertal högt skattade ämbetsmän bär i våra dagar namnet von Sydow, C. W. von Sydow är född i Ryssby socken, Kronobergs län, Tomasdagen (21 dec.) 1878. Hans far, som då innehade Tranhults gård i Ryssby, var förståndare för Kronobergs läns lantbruksskola. Både på fädernet och mödernet — modern var född Rappe — är von Sydow besläktad med åtskilliga av våra ädliga ätter. Hans uppfostran kom dock att präglas av samma enkelhet och allvar, som av ålder utmärkt svenska allmogens. När man läser hans skildring av sin barn-

dom på Tranhult, till 1885, som ingår i Lindblads Förlags serie Hågkomster och livsintryck, del X, 1929, tänker man inte ett ögonblick på att skildringen hänför sig till en svensk herrgård från 1880-talet; man ser snarare för sig en svensk bondgård från 1800-talets mitt eller en svensk adelsgård från 1600-talet. Naturligtvis måste detaljerna ha varit något annorlunda, om skildringen avsett Gustav II Adolfs och karolinernas tidevarv, men grundtonen, det bistra allvaret, friheten från all klemighet är densamma. Det levdes ett enkelt, för att inte säga spartanskt liv i Sydows barndomshem. En av hans systrar fick vid tolv års ålder ensam stå för den omfattande skummjölksystemen, och det arbetet skulle vara undanstökat varje morgon före kl. 8. Vid bordet åt en del av lantbrukseleverna och dessutom hantverkare, såsom sadelmakare, som tillfälligtvis befunno sig på Tranhult. Kosthållet var enkelt. Ingenting fick ratas. Det, som barnen inte orkade med ena målet, återkom vid det nästa. De läckerheter, som någon gång bestods, t. ex. nybakat paltbröd med smör, ransonerades strängt. Kaffe förekom endast på söndagarna. Lydnad in i minsta småsak var en regel, som inte hade några undantag, och både far och mor höll med enig hand den stora barnskaran i sträng tuktan. Hemmet var varmt religiöst. Fadern tyckes ha haft ett drag av kalvinistisk puritanism, vilket inte hindrade, att han hade stor respekt för oliktankande, moderns åskådning var färgad av 1800-talets pietistiska väckelse. Gammaldags fromhet i modern nyansering

präglar alltså livet i helg och söcken och visar sig bl. a. vid den gemensamma morgon- och aftonandakten.

Låg den kristliga stämningen över hemmet på Tranhult, hade man dock inte kunnat utrota den gamla heden- domen, som inte blott segt höll sig kvar i bygden utan till och med hade en företrädare inom herrgårdsbyggnadens väggar. Gamla Lisa lät Carl Wilhelm liksom hans syskon undergå samma procedur som andra barn i trakten. Före dopet skulle det medfödda håret, "hednahåret", ryckas av. Längre fram visade sig Lisa kunna trolla bort smärtorna, när man slagit sig, och hon fick till och med en lärjunge i husmodern själv. Trolldomen var emellertid nog mera av skämtsam art, fastän den, liksom mycken annan trolldom, hade väntad effekt. Kom man sedan bort i torpstugorna, levde mera kvar av uråldrig tro och sed. Man lade eldkol och annat i barnets badvatten, man sökte stävja och begränsa skogseld genom att skicka en segerhuvu från man till man bland eldsläckningsmanskapet, en av gumorna sades kunna trolla och gick omkring och skrämde folk med sitt häxutseende, tills Sydows far hotade henne med stryk. Han hade nämligen ingen som helst vörndnad vare sig för vit eller svart magi.

Intrycket av gammal tid förstärkes, när man läser Sydows skildring av sin barndoms julfirande (Julpost, 1929) och av resorna till morfadern, baron Rappe på Tagel. Den tre och en halv mil långa vägen for hela familjen dels i öppna fordon, dels i täckvagn, en tröttsam men minnesrik färd. Den generation, som nu växer upp, saknar vanligen möjlighet att fatta vedermödorna och poesien i detta sätt att resa. Det hör ju till det förgångna. Över huvud taget växte

Sydow upp i en miljö, som är himmelsvitt skild från vår tid. Genom livet i hemmet och än mer genom det dagliga umgänget med statarnas och torparnas barn, med det äldre tjänstefolket, med hantverkare och bönder, ett umgänge, som fortsattes, sedan han vid sju års ålder flyttat till Tagel, fick Sydow en helt annan inblick i gammaldags förhållanden och framför allt i allmogens sätt att se på livet, att bedöma och reagera inför dess olika yttringar än någon annan svensk folkminnesforskare från vår tid. Hans historiska sinne närdes också av faderns berättelser ur israeliternas saga och historia och fäderneslandets hävder. Fadern var livligt historiskt intresserad och läste bland annat Ma-cauly. En bok, som han säkerligen själv gärna studerade, var Hyltén-Cavallius' Wärend och wirdarne, men den ansåg han vara olämplig lektyr för sonen, som följaktligen tjuvläste den, utan att ana att just han skulle bli Hyltén-Cavallius' äreräddare, ge namn åt och själv förestå Gunnar Olof Hyltén-Cavallius' Stiftelse för svensk folkminnesforskning vid Lunds universitet, ge ut andra upplagan av Wärend och wirdarne och arbeta för utgivandet av Hyltén-Cavallius' memoarer samt i stort sett fortsätta och fullfölja dennes verk på utforskandet av svensk folktradition.

Efter att ha fått någon undervisning i hemmet och i en vanlig lantfolkskola kom C. W. von Sydow 1888 till läroverket i Växjö, där han 1897 tog mogenhetsexamen. Botaniken var under skoltiden hans älsklingsämne, och först sista året fick han större intresse för humaniora. Vinterkursen 1897—98 tjänstgjorde han som bitr. lärare vid Lunnevads folkhögskola och var under följande år, jämsides med universitetsstudierna, lärare vid

folkhögskolorna på Vilan, i Grimslöv, i Ronneby och på Katrineberg. Vid folkhögskolan i Ronneby hade han fast anställning 1904—08. År 1907—08 var han anställd som rektor vid småskoleseminariet i Ronneby och sommaren 1911 som t. f. föreståndare å August Abrahamssons stiftelse å Näås. Redan genom faderns lantbruksskola hade han kommit i kontakt med lantungdomen, och sin förkärlek för den fria undervisningsformen och den flärdlösa umgängelsen vid folkhögskolan har han alltjämt bevarat. Folkhögskoleinspektör Ingers undantagen, torde ingen ha så intim kännedom om våra folkhögskolor som Sydow, då denne årligen besökt ett stort antal av dem och säkerligen är den mest anlitade folkhögskoleföreläsaren i landet.

Samtidigt med sin lärareverksamhet ägnade sig Sydow åt studier vid universitetet i Lund. Efter fil. kand.-examen 1901 blev han i dec. 1908 fil. lic. och i maj 1909 fil. dr. Sedan han lämnat sin rektorstjänst i Ronneby innehade han åtskilliga förordnanden som amanuens i Lund, så t. ex. vid konstmuseet under två år och vid universitetsbiblioteket 1910—18. Under ett par år var han notarie i filosofiska fakulteten. Från hans tjänstgöring vid universitetsbiblioteket kan särskilt nämnas, att han katalogiserade bibliotekets omfattande samlingar av visor i skillingtryck, varvid han inte nöjde sig med enbart angivande av innehållet utan även registrerade visornas omkväde etc. Då detta katalogiseringssystem förefaller vara tämligen okänt, kan ett konstaterande av dess förefintlighet ha sin betydelse.

Här ovan har nämnts, att Sydow redan tidigt kommit i beröring med den vetenskapliga behandlingen av

folklig tradition genom läsning av Wärend och wirdarne. Detta skedde emellertid på en tid, då hans vetenskapliga instinkt ännu inte hunnit vakna. Det är först under sina litteraturhistoriska studier, som han återknyter bekantskapen med folkminnen — den term, som han använder för folkliga traditioner. I förbigående kan anmärkas, att den berömda danske folkviseforskaren Svend Grundtvig (död 1883) införde benämningen "folkeminder" i Danmark; i Sverige förekommer ordet "folkminne" tidigast 1834 (hos Wieselgren), innan motsvarande benämning av Grundtvig införts i danskan. Att Sydow vid upptagandet av denna term närmast anslutit sig till Danmark och Norge, är ju visserligen möjligt, fastän "folkminnen" även förekommer hos Hyltén-Cavallius. Gemensamheten i beteckning måste ur språklig och praktisk synpunkt vara av värde, sedan man äntligen lyckats något så när övertyga allmänheten om, att folkminnen inte är detsamma som fornminnen. Vad som riktade Sydows uppmärksamhet på folktraditionen, var en saga hos Herodotus; när han sökte utreda dennas upprinnelse, kom han genast in på studiet av sagornas varianter. Detta studium ledde honom över på andra arter av folklig tradition, och han har tidigare än kanske någon forskare på området och i varje fall bestämdare än någon svensk forskare kraftigt understrukt, att man inte äger rätt att dra upp en skarp gräns mellan skilda grupper av folkminnen. Den fulla förståelsen av folkdiktningen, även av folksagan, kräver ingående kännedom om tron och seden, likaväl som folktron kompletteras av folksäggen. Hans år 1907 utgivna första lilla översikt av vår folktradition bär därför med all rätt

titeln "Våra folkminnen. Folksaga, folksägen och folktro". När han här sätter folksagan i första rummet, berör det givetvis på, att han redan nu är fullt upptagen av dess studium. Efter doktorsavhandlingen "Två spinnsagor. En studie i jämförande folksagoforskning" (1909) upptog von Sydow studiet av germansk guda- och hjältesaga. En avhandling med i viss mån grundläggande betydelse är "Tors färd till Utgård" (1910), vars närmaste rent yttre resultat blev, att Sydow samma år förordnades till docent i nordisk och jämförande folkminnesforskning vid Lunds universitet, vilken syssla han fortfarande innehar. Folkminnesforskningen betraktades än så länge närmast som ett bihang till litteraturhistoria. Våren 1913 fick Sydow emellertid särskilt förordnande att examinera i folkminnesforskning, som efter vederbörlig dispens får medtas i fil. kand.- och fil. lic.-ex. Under årens lopp har ett stort antal studenter varit hans elever, och några av dem har fullföljt sina studier till disputationen. Två av hans lärjungar har själva nått fram till docentur i folkminnesforskning, nämligen Waldemar Liungman (Göteborg 1925) och Sven Liljeblad (Lund 1929). Båda har hittills huvudsakligen ägnat sig åt studiet av folksagan, medan en annan av von Sydows elever, fil. dr. Åke Campbell, alltmör övergått till undersökningar av materiell allmogekultur.

Ett närmare sysslände med sago-forskning kräver omfattande språkkunskaper. Sagorna är spridda i tidsskrifter och samlingsverk på en mängd olika språk, varför sagoforskaren inte kommer så långt, om han endast känner de tre huvudspråken från våra läroverk. Sydow har med åren skaffat sig en förvånansvärt omfat-

tande språkkänedom — bland annat är han väl hemmastadd i finska, ryska, rumäniska, spanska och iriska. Rumäniskan är ett av sagoforskarens allra viktigaste språk. Iriskan är i Sverige så gott som okänd, och det är många betydelsefulla upptäckter, Sydow gjort vid studiet av den iriska (gaeliska) sagoskatten. På Irland lever sagan än i dag. Genom resor på Irland och längre uppehåll där har Sydow lärt känna detta land med dess intressanta kultur bättre än någon annan svensk. Han har också genom föreläsningar på många håll i Sverige spritt ökad upplysning om detta under så många århundraden hårt prövade folk, som en gång i tiden kulturellt sett stått i främsta ledet i Europa. Särskilt genom studiet av gaeliska sagor har Sydow kunnat lämna synnerligen värdefulla bidrag till kännedomen om den germanska hjältesagan. Hans intresse för Volsungasagan går tillbaka till barndomen. Under ett par årtionden har han ägnat sin uppmärksamhet framför allt åt den fornengelska dikten Beowulf, och resultatet av dessa undersökningar har han framlagt i föredrag och mindre avhandlingar. Det är emellertid inte lätt att få en samlad överblick av Sydows Beowulfstudier eller av hans arbeten rörande övrig hjältediktning, enär hans uppsatser är spridda i skilda publikationer inom och utom vårt land. För folkminnesforskningen vore det av stort värde, om dessa "spridda studier" sammanfördes i ett par samlingar. De skulle ge en klarare bild av Sydows författarskap och fullt åskådliggöra hans ledande ställning bland vår tids sagoforskare. Även om Sydow tagit intryck av de stora folkminnesforskarna Axel Olrik i Köpenhamn och Moltke Moe i Oslo, har han dock gått sin egen väg. Han

har av gammalt haft en bestämd aversion mot skilda "skolor", och han har i den segslitna tvistefrågan om folksagornas ursprung och utbredning intagit en annan ställning än andra samtida vetenskapsmän.

Folksagans egentliga upptäckare är, vetenskapligt sett, bröderna Wilhelm och Jakob Grimm, som utgick ifrån, att folksagan endast tillhörde de indoeuropeiska folken. Övriga folksagotillgångar var på deras tid — förra hälften av 1800-talet — tämligen obekanta. Bröderna Grimm ansåg vidare, att sagan härstammade från det indoeuropeiska urfolket, och att den framgått ur detta folks gudatro. En hel skara senare forskare förde bröderna Grimms åskådning vidare — in absurdum. En tysk indolog, Benfey, sökte sedan visa, att folksagan uppstått i Indien under århundradena närmast före Kr., att de olika sagorna diktats av buddhistiska munkar, och att de under medeltiden från Indien vandrat över till Europa. Mot Grimm och Benfey vänder sig den engelska skolan, främst företrädd av Andrew Lang. Denne, som har vidsträckt kännedom om naturfolkens diktning och övertro, gör gällande, att folksagan tillhör alla folk, och att samma saga utan yttre påverkan kan uppträda självständigt på många ställen på jorden. Slutligen har den finska skolan, grundlagd av professor Kaarle Krohn i Helsingfors, genom systematiska undersökningar av enskilda sagor sökt bestämma, var varje sådan saga uppstått, hur den vandrat från land till land, och hur den därunder omgestaltats. C. W. von Sydow har ställt sig tämligen kritisk gentemot dessa olika riktningar och genom sina undersökningar bidragit till att påvisa ensidigheten i deras inställning. Så har han t. ex. framhållit, att enstaka

sagomotiv lika väl som enklare trosföreställningar oberoende av varandra kan uppstå lite varstans på jorden, under det att hela sagor med en räckta av motiv inte i likartad gestaltning kan diktas på två olika håll. Han har vidare framhållit, att Benfey's åsikt om sagornas vandring från Indien till Europa är riktig, när det gäller vissa litterära överflyttningar, men att den inte kan anses som en allmän regel för sagorna över huvud. Vad Sydow framför allt haft att anmärka mot de flesta sagoforskare, är deras bristande kännedom om folkdiktningens inre väsen, om de lagar, som gäller för folkets tanke- och fantasiliv. På senare tid har han intagit en allt bestämdare ståndpunkt i frågan om sagans uppkomst och utbredning. Hans kritik mot den indiska, den engelska och den finska skolan har alltmera fördjupats och skärpts, under det han — särskilt i strid mot tysk sagoforskning — återgått till Grimms teori om sagorna såsom ur-indoeuropeiskt arv. Epokgörande är hans uppsats "Folksagoforskningen" (Folkminnen och Folk-tankar, 1927), där han närmare motiverar sina synpunkter. Hans anslutning till bröderna Grimm är dock ej fullständig — mytteorien har givetvis slopats, och problemen har fått en helt annan belysning, främst genom jämförelse med semitisk sagodiktning. I nämnda uppsats har Sydow sökt närmare utreda, varpå det beror, att en saga i skilda länder uppträder i skilda varianter, och han finner förklaringen ligga däri, att det gemensamma arvet utvecklats på olika sätt hos olika folk. De genom olikartad miljö etc. uppkomna, vitt skilda varianterna av samma folksaga ger han benämningen ekotyper, en från botaniken lånad term. Vandringsteorien har i Sydows framställning trängts undan,

ehuru han inte förnekar möjligheten av att en saga under vissa gynnsamma betingelser kan vandra. F. ö. kan framhållas, att Sydow inte nöjer sig med att fastslå den tidigare indelningen av sagorna i ett flertal huvudgrupper, utan han visar, att de tre viktigaste grupperna — fabler eller djursagor, undersagor, skämtsagor — uppstått under helt olikartade förhållanden och levat sitt liv på var sitt sätt, varav följer, att man från lagarna för den ena av dessa diktarter inte får göra slutsatser beträffande den andra. Han har också klart för sig, att framtida forskning sannolikt kommer att kunna gruppera upp mängden av undersagor, och att nu gängse principer för sagans registrering enligt av den finske folkloristen Antti Aarne uppgjort system för lite tillgodoser det rent psykologiska inslaget i folksagan. På lång tid har ett så viktigt bidrag till huvudfrågorna inom sagoforskningen näppeligen sett dagen som Sydows ovannämnda uppsats.

Ehuru Sydow varit mest intresserad av hjältediktning och folksaga, har han även givit tungt vägande inlägg på andra områden av traditionsforskningen. Av stort värde är hans studie över de nordiska majvisorna "God aften, om I hemma är!" (1917). Från att tidigare ha mera sporadiskt berört folktron och folkseden har han de sista åren också här upptagit centrala problem till behandling. Hans utomordentliga kännedom om folkliga tankevanor och hans intuitiva blick för allmogens grundåskådningar har kommit honom att ta bestämt avstånd från Mannhardts fruktbarhetshypoteser, vilka under ett halvt sekel satt sin prägel på undersökningarna av folklig tro och sed, och som genom

den engelske forskaren Frazer bragts fram mot sin fulländning. Sina åsikter i vitala frågor har Sydow här som ofta även i andra fall utvecklats i polemiska inlägg. Han har i "Det ovanligas betydelse i tro och sed" (Folkminnen och Folktankar, 1926), i "Associationens betydelse i folklig tro och sed" (Folkminnen och Folktankar, 1928) och slutligen i ett föredrag vid femte internationella religionshistoriska kongressen i Lund 1929 ("Die psychologischen Gründe der Manavorstellung", Årsbok utg. av Vetenskaps-Societeten i Lund, 1929) framträtt med en ny teori angående tolkningen av en mångfald folkliga föreställningar. Att det ovanliga väcker den primitives uppmärksamhet i hög grad, så att en underlig sten av vilken göres till fetisch, är en religionshistorikern välkänd företeelse. Men Sydow för frågan vidare och uppställer sin "lag" om fantasiassociationen eller den emotionella associationen, med vars hjälp han vinner en lättfattlig förklaring t. ex. på den roll, som det första och det sista speglar i folktron. Fullständigt genomförd och i detalj utformad kommer Sydows associationsteori att helt omvända vår folksedsforskning. En mängd problem måste angripas på ett alldeles annat sätt än hittills. Lösningen kommer därigenom inte att ryeka närmare. När man nu utifrån de Mannhardtska synpunkterna kunnat ordna in de mest olikartade företeelser i ett bestämt schema, måste man framdeles söka utreda detaljerna, om den nya arbetshypotesen skall få en solid grund att bygga på. Å andra sidan kommer diskussionen — samtidigt som den försvåras — att röra sig efter enklare linjer. Julsederna komma exempelvis genom Sydows asso-

ciationsteori i ny belysning: vad som tätt sig som det primära, blir ofta av sekundär betydelse.

Innan jag slutar denna tyvärr både kortfattade och torra översikt av Sydows vetenskapliga insats, måste i förbigående framhållas, att han gjort forskningen en ofantlig, fastän hittills föga uppskattad tjänst genom sitt oupphörliga betonande av att man alltid måste söka skilja mellan det generella och det tillfälliga. Om det är något, han framför annat söker inskräpa hos sina elever, är det just detta. Man får inte av en isolerad företeelse dra några som helst slutsatser. Det är alltså oriktigt att bygga upp en hel fornordisk religion av spridda uppgifter utan inbördes sammanhang. Man får nöja sig med att stå tvekan mellan skilda vägar, trots att ett tillfälligt uppträdande av en trosföreställning lockar till vittgående slutsatser. Denna folkminnesforskningens självbesinning är kanske ägnad att verka nedslående och hämmande, men den tvingar till eftertanke och till metodiskt sökande.

C. W. von Sydows betydelse för folkminnesforskningen är inte begränsad till hans vetenskapliga teorier och undersökningar. Så snart han på allvar tagit upp frågan om ett studium av vår allmogetradition, stod han inför en gapande avgrund: var fanns det material, som forskaren skulle arbeta med? En ringa del hade redan tidigare räddats av enstaka samlare, som Rääf, Hyltén-Cavallius o. a., eller genom offentliga organisationer, såsom Nordiska Museet, landsmålsföreningarna m. fl., men det allra mesta av våra folkminnen fanns i — folkminnet, bevarat hos äldre, som snart skulle gå bort. Ett studium av de döende dialekterna kan inte ske annat än i första rummet ge-

nom arbete bland dem, som ännu talar dessa dialekter. På samma sätt måste folkminnena, medan tid är, upptecknas runt om i bygderna. Skall man få en överblick över svensk folktradition, måste alla krafter anlitas. Sydow bildade först Folkminnesföreningen i Lund (1913) och skapade så en preliminär centralanstalt för undersökningar rörande svenska, företrädesvis sydsvenska folkminnen. Han grundade vidare med stora ekonomiska uppoffringar tidskriften "Folkminnen och Folktankar" (1914), som fr. o. m. 1925 övertagits av Västsvenska Folkminnesföreningen. Han fick här ett organ för hela landets insamling efter nya synpunkter. Han har genom en mängd frågelistor i denna tidskrift satt folk i gång med insamlingen i alla svenska landskap. Han har vidare genom sina handledningar "Folkminnena och deras insamling" (1915) och "Våra folkminnen. En populär framställning" (1919) givit den intresserade i bästa mening välskrivna och instruktiva frågeböcker, oumbärliga för upptecknaren, vare sig han är fackman eller inte. Genom många hundra föredrag vid hembygds- och folkminneskurser, i föreläsningssällskap och studiecirklar, vid folkhögskolor och i radio har han under ett par decennier eller mera oavslutligt verkat för bättre förståelse av folklig tradition och för energiskt arbete med dess tillvaratagande. Han har också kunnat glädja sig åt, att hans tal inte varit ett tal för döva öron. Tack vare hans initiativ tillkom 1921 Gunnar Olof Hyltén-Cavallius' Stiftelse för svensk folkminnesforskning vid Lunds universitet, och han har sedan dess varit föreståndare för dess arbeten. Han har vidare sett, att Västsvenska Folkminnesföreningen i Göteborg, bildad

1919 på hans förslag, vuxit sig allt starkare och fått en legitim arvtägare i Institutet för folkminnesforskning vid Göteborgs högskola, och att genom dessa institutioner de västsvenska landskapen relativt noggrant undersökts. När den s. k. Folkminneskommittén hösten 1920 tillsattes med uppdrag att framlägga förslag om åtgärder för utforskande av svensk allmogekultur, var von Sydow självskriven som folkminnenas representant. Kommitténs arbete kom tyvärr inte att leda till något annat resultat än ett digert betänkande. Trots att forskare och lekmän ur alla politiska läger är fullt ense om att något

från statens sida måste göras för folkminnesinsamlingens organisation, har detta hittills inskränkt sig till beviljande av årliga anslag av lotterimedel för undersökningarnas bedrivande.

C. W. Sydow kan med tillfredsställelse konstatera, att han lyckats väcka ett mångsidigt intresse för folkminnenas insamlande, att han gjort folktraditionens studium populärt i vida kretsar, och att folkminnesforskningen kommit att erkännas som en vetenskap även i vårt land. Han har härigenom, i högre grad än man hittills insett, gjort sig förtjänt av vår och eftervärldens tacksamhet.

